

РЕШЕНИЕ

№ 7125

гр. София, 18.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 78 СЪСТАВ, в публично заседание на втори април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: МАРИЯ СТ. ТАНЕВА

при участието на секретаря РУМЯНА Д. ГЕОРГИЕВА
като разглежда докладваното от МАРИЯ СТ. ТАНЕВА Гражданско дело № 20231110165309 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 126 и сл. ГПК.

Образувано е по искова молба на К. И. М. чрез адв. И. Н. срещу „Топлофикация София“ ЕАД.

Ищецът твърди, че с решение по гр.д № 70250/2014 г. на СРС, влязло в сила на 28.06.2016 г. били осъдени наследодателите на Ивайло Борисов М. и Борис Лончев М.. Въз основа на решението е издаден изпълнителен лист, въз основа на който е образувано изп. дело № 20208580401210 на ЧСИ Димоларова. Ищецът твърди, че вземането срещу него е погасено по давност. Моли съдът да признае за установено, че К. И. М. не дължи по отношение на „Топлофикация София“ ЕАД, сумата от 441,17 лв. разноски по съдебното производство, като погасени по давност. Претендира съдебни разноски.

Ответникът оспорва иска като неоснователен. Твърди, че вземането за което е издадена процесната заповед за изпълнение не е погасено по давност.

Съдът, като съобрази правните доводи на страните, събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

СРС, 78-и състав е сезиран с отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439, ал. 2 от ГПК вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК

Уважаването на иска се обуславя от осъществяването на следните материалноправни предпоставки (юридически факти): 1) че е образувано изпълнително дело, по което ищецът е длъжник; 2) че за вискателя не съществува право на принудително изпълнение спрямо вземането, на твърдяното от него основание; 3) че вземането, за което е образувано

изпълнителното дело е погасено по давност.

Ищецът носи доказателствената тежест в условията на пълно и главно доказване да установи посочените обстоятелства на основание чл. 154 от ГПК.

Ответникът носи доказателствената тежест да установи, че претендираните от него и оспорени от ищеца вземания съществуват, съответно, че не са погасени по давност.

По делото са приети заверени преписи от книжа по изпълнително дело № 20208580401210 на ЧСИ Димоларова, състоящо се от 137 бр. листа с писмени доказателствени средства, като страните не са възрази срещу някои от тях или всички и следва да се приеме, че те точно отразяват извършените в рамките на изпълнителното дело процесуални действия по принудително изпълнение.

Приложено е разпореждане от 28.07.2020 г., подписано от помощник частен съдебен изпълнител Мария Балчева, с което се образува изпълнително дело на основание чл. 426 от ГПК срещу Боряна Борисова М.а, Ивайло Борисов М. и Борис Лончев М. (л. 53 от кориците на делото). Посоченото разпореждане е включено в материалите, които са изпратени в изпълнение на разпореждане на съда в Определение № 7177 от 15.02.2024 г., с което се изисква изпълнително дело № 20208580401210 на ЧСИ Димоларова, рег. №858 към КЧСИ. Като видно от молба с вх. № 15931/28.07.2020 г. по описа на ЧСИ Димоларова молбата за образуване на изпълнителното дело е подадена от „Топлофикация София” ЕАД – ответник по настоящото дело. Като след това липсват сведения за прекратяване на изпълнителното дело било поради настъпила перемпция (чл. 433 ГПК), било поради удовлетворяване на вискателя по изпълнителното дело. В остатъка от материалите по изп. д. № 20208580401210 на ЧСИ Димоларова са налице различни искания на вискателя за предприемане на изпълнителни действия. Следователно е образувано изпълнително дело, по което страни са от „Топлофикация София” ЕАД в качеството на вискател и Боряна Борисова М.а, Ивайло Борисов М. и Борис Лончев М. в качеството на длъжници.

След образуване на изпълнителното дело длъжникът Борис Лончев М. е починал, видно от акт за установяване на смърт: АС 907/24.07.2021 г. Видно от удостоверение за наследници, представляващо официален удостоверителен документ, с изх. № 5397 от 29.09.2022 г. в качеството на наследници по закон се явяват ищецът – К. И. М. и Боряна Борисова М.а М..

След образуване на изпълнителното дело длъжникът Ивайло Борисов М. е починал, видно от акт за установяване на смърт: АС 687/10.11.2020 г. Видно от удостоверение за наследници с изх. № 5398 от 29.09.2022 г. в качеството на наследници по закон се явяват ищецът – К. И. М. в качеството му на син на наследодателя (низходящ от първа степен по права линия, арг. от чл. 5 от ЗН), и Любка Георгиева М.а в качеството ѝ на съпруга на наследодателя (арг. от чл. 9 от ЗН). Удостоверението за наследници представлява официален свидетелстващ документ и като такъв се ползва с материална доказателствена сила (арг. от чл. 179 ГПК). Следователно с приемане на наследството наследникът – К. И. М. е придобил наследството на своите наследодатели в цялата му съвкупност от имуществени права и задължения, сред които и задълженията спрямо ответника в настоящето дело в качеството

му на взыскател в изп. д. № 20208580401210 на ЧСИ Димоларова. Поради това настоящата съдебна инстанция приема, че първата предпоставка ищецът да бъде длъжник по изпълнително дело, по което взыскател е ответникът е изпълнена.

На следващо място, длъжникът е релевирал доводи, че не съществува повече право на принудително изпълнение поради погасяване на вземанията на ответника по давност.

Вземането на ответника спрямо ищеца се основава на осъдително решение с № I-026-100 по гр. д. № 70250/2014 г., 26 състав на СРС, което е влязло в сила на 28.06.2016 г. Следователно на основание чл. 117, ал. 2 ЗЗД от момента на влизане в сила на съдебното решение вземането придобива качеството „вземане, установено със съдебно решение” и за него започва да тече 5-годишна погасителна давност, въпреки че производството е по чл. 422 ГПК и вземането е установено със заповед за изпълнение (в този смисъл: Решение № 3 от 4.02.2022 г. на ВКС по гр. д. № 1722/2021 г., IV г. о., ГК, докладчик съдията Геника Михайлова). Прилагайки правилата на чл. 72 от ЗЗД, вземането следва да се погаси по давност *на 28.06.2021 г.*, но през този период е приет ЗАКОН за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, който в чл. 3, т. 2 постановява, че за периода от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното приложение теченето на погасителната давност спира. Посочената разпоредба е императивна, тъй като е установена в обществен интерес и не е допустимо правомерно отклонение от нея посредством правна сделка. Последното решение на МС, с което е удължено извънредното положение е Решение № 826 на МС от 2021 г. за удължаване срока на извънредната епидемична обстановка, обявена с Решение № 325 на Министерския съвет от 2020 г., с което се удължава до 31.03.2022 г., следователно от 01.04.2022 г. отпада извънредното положение и от този момент започва отново да тече давността за погасяване на процесното вземане. При тези разяснения следва да се посочи, че за да бъде погасено по давност вземането, ищецът следва да е бездействал две години и осемнадесет дни след обичайното изтичане на погасителната давност (28.06.2021 г.), което означава, че погасителната давност за процесното вземане изтича *на 16.07.2023 г.* Следователно за да бъде уважен искът следва в този период да не бъдат констатирани обстоятелства, водещи до спиране или прекъсване на давността, като установяването на такива обстоятелства е в доказателствена тежест на ответника.

Както беше посочено по-горе, образувано е изпълнително дело срещу длъжниците на 28.07.2020 г. При съобразяване на постановките на ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т.д. 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС следва да се посочи, че простото образуване на изпълнителното дело не прекъсва погасителната давност, в този смисъл: *Не са изпълнителни действия и не прекъсват давността образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне на непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др.* Предвид обстоятелството, че изпълнителното дело е образувано след 26.06.2015 г. следва да се

приеме, че са приложими постановките именно на ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т.д. 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, а не ППВС 3/1980 г. предвид ТР № 3 от 28.03.2023 г. по т.д. № 3/2020 г.

По делото са приложени 5 бр. заповрни съобщения с изх. № 24345 от 08.09.2020 г. до длъжниците: Боряна Борисова М.а, Ивайло Борисов М. и Борис Лончев М.. Налагането на заповр представлява действие по принудително изпълнение, с което се прекъсва погасителната давност на осн. чл. 116, б. „в” от ЗЗД, в този смисъл ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т.д. 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС: *Прекъсва давността предприемането на кое да е изпълнително действие в рамките на определен изпълнителен способ (независимо от това дали прилагането му е поискано от вискателя и или е предприето по инициатива на частния съдебен изпълнител по възлагане от вискателя съгласно чл. 18, ал. 1 ЗЧСИ): насочването на изпълнението чрез налагане на заповр или възбрана, присъединяването на кредитора, възлагането на вземане за събиране или вместо плащане, извършването на опис и оценка на вещь, назначаването на пазач, насрочването и извършването на продан и т.н.* Като в допълнение следва да се посочи, че при множество длъжници прекъсването и спирането на погасителната давност има действие за всеки един поотделно, независимо дали са солидарни длъжници (чл. 125 ЗЗД) или не.

В отговор на заповрното съобщение до НОИ, с което се иска налагане на заповр върху пенсията на Борис Лончев М., е получен отговор, че не е възможно налагане на заповр съгласно чл. 446 от ГПК. Също така в резултат на заповрното съобщение до трето лице – кредитна институция („Централна кооперативна банка” АД) е наложен заповр на банкова сметка спрямо Борис Лончев М., видно от съобщение с вх. № 21367 / 18.09.2020 г., макар че в последствие със съобщение същата кредитна институция посочва, че липсват авоари по откритите банкови сметки, видно от съобщение с вх. № 22499 / 05.10.2020 г. Аналогичен е и случаят с опита да бъде наложен заповр върху банкова сметка на Ивайло Борисов М., видно от съобщение от същата кредитна институция с вх. № 22501/05.10.2020 г. (л. 99-100 от кориците на делото).

Въпреки обаче невъзможността да се наложи реален заповр действията на кредитора водят до прекъсване на давността.

Съгласно ТР № 2/26.6.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС искането на вискателя за предприемане на валидно изпълнително действие прекъсва давността, доколкото течението на давностния срок е изцяло обусловено от бездействие на кредитора. В т. 10 от тълкувателното решение е разяснено, че нова погасителна давност за вземането започва да тече от датата, на която е поискано или е предприето последното валидно изпълнително действие, като при изпълнителния процес давността се прекъсва многократно-с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи. За прекъсване на давността водещо значение има действието на кредитора вискател /отправеното искане до съдебния изпълнител/, а не резултатите от изпълнителното действие. В случая съдебният изпълнител е предприел

искано/възложено действие по налагане на запови в изпълнение на задълженията си. Действията или бездействията на третото задължено лице по заповното съобщение са без значение за прекъсване на давността. Неуспешните изпълнителни действия, т. е действия които не са довели до реално събиране на имущество на длъжника, също представляват предприемане на действия по принудително изпълнение съгласно чл. 116, б. "в" от ЗЗД, които прекъсват давността. / решение № 68 от 01.02.2024 г. по гр. д. № 1924/2023 г. на IV ГО на ВКС, Определение № 1032 от 7.03.2024 г. на ВКС по гр. д. № 2928/2023 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Емил Томов, Определение № 1036 от 7.03.2024 г. на ВКС по гр. д. № 3470/2023 г., III г. о., ГК, докладчик съдията Драгомир Драгнев/.

Относно доводите на ответника, че вземанията, срещу които са били насочени принудителните действия, представляват несеквестируем доход и съответно предприетите принудителни действия не прекъсват давността, следва да се посочи, че: Давността е санкция за пасивността на кредитора, поради това проявяване на активност от страна на кредитора чрез опити да бъде осъществено принудително изпълнение върху вземания, които съществуват спрямо трети лица е достатъчно, за да се прекъсне давността. В този смисъл Решение № 3689 от 11.12.2022 г. по в. гр. д. № 12233 / 2021 г. на Софийски градски съд: *Неоснователни са доводите на въззивника, че реално заповите, включително този от 2017 г. не бил довел до събиране на суми, поради което и не следвало да се приеме за изпълнително действие. Погасителната давност е санкция за бездействащия кредитор, поради което от съществено значение за прекъсване на погасителната давност е проявената активност от кредитора, демонстрираща че не се дезинтересирал от вземането си. В този смисъл е т. 10 от ТР № 2/26.06.2015 г. по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съгласно които новата погасителна давност започва да тече от предприемането на последното по време валидно изпълнително действие, защото независимо че извършените изпълнителни действия са обезсилени по право при прекратяване на изпълнителното дело, /с изключение на онези, от които III-ти лица са придобили права/, това не заличава ефекта от проявената активност на вискателя за събиране на вземанията му. По отношение на прекъсване на погасителната давност исканите изпълнителни действия не губят правния си ефект и с т. 10 от ТР № 2/2015 г. ВКС изрично е посочил същото, съобразявайки целите на института на погасителната давност. Неоснователни са доводите на въззивника, че молбата на вискателя не сочала конкретно имущество и така давност не била прекъсната.*

Също така видно от молба с вх. № 15931/28.07.2020 г. от Топлофикация София до ЧСИ Димоларова вискателят възлага на ЧСИ да извърши справки за банкови сметки, сейфове, трудови договори и в случай, че не бъдат открити такива на движими вещи, като иска налагането на запов върху тези от посочените имуществени права, които бъдат открити. Като възлага на осн. чл. 18 от ЗЧСИ изцяло да проучи имуществата на длъжниците и да набавя справки и документи. С посочените действия в достатъчна степен се индивидуализира имуществото на длъжниците, към което следва да бъдат насочени принудителните действия.

Последващите покани за доброволно изпълнение не представляват действия по принудително изпълнение по см. на чл. 116, б. „в” ЗЗД и не водят до прекъсване на давността (в този смисъл ТР № 2 от 26.06.2015 г. по т.д. 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС).

Въпреки това обаче настоящата съдебна инстанция счита, че посредством предприетите действия по принудително изпълнение, изразяващи се в налагане на запови върху банкови сметки и пенсия ответникът по настоящото дело, в качеството на взыскател е прекъснал давността за вземанията си на осн. чл. 116, б. „в” ЗЗД, тъй като както беше посочено по-горе погасителната давност за вземанията изтича на 16.07.2023 г. Преди изтичането ѝ с отправените запови съобщения от 08.09.2020 г. и с налагането на запови върху банкова сметка на Борис Лончев М. (видно от съобщение с изх. № 103637 от 14.09.2020 г. от „Централна кооперативна банка” АД) е прекъсната давността и от този момент започва да тече нова 5-годишна давност. За пълнота следва да бъде посочено, че резултатът щеше да бъде идентичен и без да бъде зачитано спирането на давността на основание ЗАКОН за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, защото в този случай давността би изтекла на 28.06.2021 г. (в този смисъл е и твърдението на ищеца, а съгласно чл. 120 ЗЗД давността не се прилага служебно, а следва да бъде релевирана от страната, която черпи права от изтичането ѝ).

Настоящият съдебен състав намира, че не са налице всички материални предпоставки за уважаване на иска, поради което следва да бъде отхвърлен.

При този изход на правния спор с правна възможност да претендира разноси разполагат само ответникът.

Ответникът е поискал присъждането на деловодни разноси в размер на 360 лв., което е максималният допустим размер съгласно чл. 25, ал. 1 от НЗПП. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК *„В полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ”*, следователно така отправено искането за присъждане на разноси в максимален размер не обвързва съда. Предвид относително ниската фактическа и правна сложност на делото и относително малкия брой необходими и реално извършени процесуални действия настоящата съдебна инстанция счита, че следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в минимален размер – 100 лв., поради което и на основание чл. 78, ал. 3, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП съобразно отхвърлената част от исковете следва да му бъдат присъдени деловодни разноси в размер на сумата от 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение за първоинстанционното производство.

Така мотивиран, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иск с правно основание чл. 439 ГПК вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК, предявен от К. И. М., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. „Стрелбище”, бл. 16, вх. 1, ап. 40, срещу „Т,6, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Красно село, ул. "Ястребец" № 23 Б, за установяване, че К. И. М. в качеството си на наследник на длъжниците Ивайло Борисов М. и Борис Лончев М., поради погасяване по давност не дължи на „Топлофикация София” ЕАД, вземане в размер на 441,17 лева /четиристотин четиридесет и един лев и седемнадесет стотинки/, установено с решение по гр.д № 70250/2014 г. на СРС, влязло в сила на 28.06.2016 г., за което вземане е предмет на изп. д.№ 20208580401210 на ЧСИ Димоларова.

ОСЪЖДА К. И. М., с ЕГН: *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. „Стрелбище”, бл. 16, вх. 1, ап. 40, на основание чл. 78, ал. 3, във вр. ал. 8 ГПК, във вр. чл. 37 ЗПр.Пом., във вр. чл. 25, ал. 1 НЗПП, **да заплати** на „Т,6, със седалище и адрес на управление: гр. София, р-н Красно село, ул. "Ястребец" № 23 Б, сумата в размер на **100 лв.**, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване с въззивна жалба пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от получаване на съобщението.

Съдия при Софийски районен съд: _____